

Сучасникам

Євген Маланюк

На межі двох епох, староруського золота повен,
Зазгучав сонценосно твій соняшно-ярий оркестр, —
І під сурму архангела рушив воскреслий човен,
І над гробом народу хитнувсь кам'яний його хрест.
І на древнім, на скитськім, на кров'ю залитім просторі
Говорили могили, співали козацькі вітри.
І у літери тайн степовії склалися зорі,
Щоб промінним пророцтвом означить початок пори.
Так зродився ти з хвиль злotosиніх космічних вібрацій,
Метеором огнистим ударив в дніпровські степи
І, здавалося, виріс, і над плугом схилився до праці,
І вже мріяло сонце про сонцем налиті снопи...
Вили бурі історії. Рвали й жбурляли відвічне.
О, ти знав, що тоді не сонети й октави, о, ні!..
Жорстко-ярим залізом ти пік одоробло північне
Й клекотіла душа Твоя в гнівнім, в смертельнім огні.
Раптом... брязнуло враз! І ридально навік розірвалось
І бездонним проваллям дихнула порожня луна.
Від кларнета твого пофарбована дудка осталась, —
В окривавлений жовтень ясна обернулась весна.
І по синіх степах дикий вітер повіяв примару,
Щоб журить і жахать... Замогильний доноситься спів.
І вночі мертвий місяць освітлить з-за сірої хмари
Божевільну Офелію — знов половецьких степів.